

Kartą, šaltą žiemos dieną, mokytojas ir mokinys ėjo palei ledo sukaustytą upę. Netikėtai mokinys paklausė:

– Mokytojau! Aš vis galvoju ir negaliu suprasti, kodėl žmonėms taip sunku bendrauti? Juk dabar daugelis skaito knygas apie teisingus tarpusavio santykius, tačiau realiame gyvenime ir jie atsimuša lyg į nematomą sieną. Kokia priežastis? Nejaugi šito taip sunku išmokti?

Mokytojas pasiūlė mokiniui eiti paskui jį, o pats ledu nuėjo į upės vidurį.

– Ką tu matai po ledu?

Mokinys pasilenkė ir pabandė ką nors įžiūrėti, paskui tarė:

– Ne, per ledą nieko nematyti.

– O juk ten, apačioje, po ledu, visas pasaulis, apie kurį tu nieko nežinai, – pasakė mokytojas. – Ištirpdyk ledą ir jis pavirs vandeniu, suteikiančiu gyvybę šiam pasauliui. O jeigu išpilsi vandenį ant ledo, jis sušals ir ledo sluoksnis taps dar storesnis ir tvirtesnis.

Šis pasaulis yra toks suvargęs ir neramus todėl, kad nemoka branginti mažų dalykų. Ir jį išgelbės maži meilės gestai, maži gėrio daigai, o ne ginklai ir ne kultūra.

(Giuseppe Colombero)

“Tamsybėse tūnanti tauta išvydo skaisčią šviesą, gyvenantiems ūksmingoje mirties šalyje užtekėjo šviesybė.”

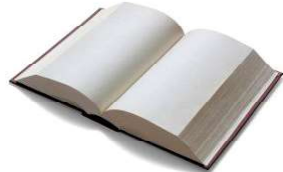
Mt 4, 16

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Ist 18, 15–20; Ps 94, 1–2, 6–9; 1 Kor 7, 32–35

Psalms atliepas

O, kad išgirstumėt šiandien, ką jums Viešpats byloja:
„Tegul jūsų širdys nebūna storžievės“.

Evangelija pagal Morkų (1, 21–28)

Kafarnaume, šeštadienį nuėjęs į sinagogą, Jėzus pradėjo mokytį. Žmonės stebėjosi jo mokymu, nes jis mokė kaip turintis galią, o ne kaip Rašto aiškintojai.

Jų sinagogoje tada buvo netyrosios dvasios apsėstas žmogus. Jis ėmė šaukti: „Ko tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarėnai? Gal atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas tu esi: Dievo šventasis!“ Jėzus sudraudė jį: „Nutilk ir išėik iš jo!“ Tuomet netyroji dvasia pradėjo jį tąsyti ir, baisiai šaukdama, išėjo iš jo. Visi didžiai nustebo ir klausinėjo vienas kitą: „Kas gi čia? Naujas mokslas su galia?! Jis netgi netyrosioms dvasioms įsakinėja, ir tos jo klauso!“ Gandas apie jį greitai pasklido po visą Galilėjos šalį.

Evangelijos komentaras:

Jėzaus žodis tarp gausių žodžių išsiskiria savo galia. Jėzus ne kalba, žada, bet daro. Jėzaus žodis kuria, išlaisvina, atgaivina, gražina tai, ko žmogui trūksta. Jėzaus žodžių galia įveikia tai, kas žmogiškai neįmanoma, įvykdo, kas nepasiekama, kreipia žmogų į Dievą, kviečia klausyti, kas yra Tas, kuris ne tik kalba, bet ir daro šiaip jau neįmanomus dalykus.

„Nutilk ir išėik iš jo!“ – griežtais žodžiais sutramdomas blogio tėvas. Su blogiu nėra prasmės ginčytis ir diskutuoti. Blogį tiesiog reikia stabdyti kuriant gėrį. Taip išlaisvinamas blogio nuvargintas žmogus atgauna savąjį orumą ir laisvę. Blogis sutramdomas Dievo Žodžio galia, Jo dėka. Jei ne Gėris-Dievas, – blogis klestėtų pilnu pajėgumu. Gėrio kūrimo jėga dovanojama Dievu pasitikinčiam žmogui. Bet toks gelbėjimas įmanomas tik pasitikint ne savo pastangomis, bet su atvirumu ir nuolankumu priimančiam Dievo valią ir bendradarbiaujant su Juo. Jėzus kuria gėrį, nugalį šėtoną kartu su Tėvu, būdamas su Juo.

Dievo Žodis gali išsipildyti ir dabar, jei eidami kartu su Dievu esame ne tik skelbėjai, bet ir bendradarbiai. Apaštalas Paulius primena, kad žmogaus troškimas ir pastangos atsiliepti Dievui ir rūpintis Jo reikalais nėra kilpos užnėrimas ar, kitaip tariant, nepageidaujamas mūsų laisvės suvaržymas, bet žmogui skirtas kilnumas. Tai reiškia, kad priimti Dievo ranką, ieškoti Jo valios – tai būti gėryje ir kurti gėrį, ir taip grįžti į tikrąją žmogaus būseną, teisingą santykį su pačiu Dievu, savimi, kitais žmonėmis ir su visa kūrinija. Troškimas patikti Dievui nėra veidmainingas pataikavimas ieškant savo naudos, tarsi norėtume įsisteikti savo viršininkui. Patikimas Dievui lydimas ne išorinio apsimestinio mandagumo, bet širdies nuostatos, vidinio atvirumo, troškimo keistis pagal tai, kokį Viešpats nori mane matyti. Dievo noras nėra ambicinga pasipūtusio valdovo užgaida, troškimas parodyti žmonių menkumą. Tai kelias, kuriame žmogus iš tiesų tampa labiausiai savimi ir gali būti pats laimingiausias. Taip atsiveria galimybė iš naujo surinkti išbarstytą savo gyvenimo tikslą.

Iš apaštalo Pauliaus laiško galima suprasti, jog autorius tarsi nuvertina šeimą kaip kliūtį visiškai atsiduoti Dievo reikalams. Šeima iš tiesų pasėja daug rūpesčių, bet tai yra ir unikalio progą kiekvienam žmogui išmokti gyventi mylint. Apaštalo Pauliaus žodžius apie susituokusiujų rūpesčius dėl pasaulio reikalų galime priimti kaip paraginimą nesustoti ir neapsiriboti vien tik šeimos interesais, bet labiau atrasti žmonių bendrystės tikslą. Tai kvietimas už kūrinių tikrovės atpažinti patį Kūrėją kaip Tėvą ar Mamą. Per šeimos santykius, per buitinius rūpesčius, kasdienybę pastebėti save kaip bendradarbių su pačiu Dievu. „Mylėkite vieni kitus, kaip aš jus mylėjau.“ Jėzus savo gyvenime sujungia meilę Dievui ir žmonėms.

Taip turime progą kitus žmones atrasti kaip Dievo mums dovanotus bendrakeleivius į gražų gėrio gyvenimą. Šiame gyvenimo kelyje visa pasiekiamo savęs paklausdami: „Kieno galia aš tai darau? Su kieno pagalba aš galiu kurti gėrį, kad nebūtų blogio?“

Krikštās – daugiau nei šeimos šventė

Koks yra suaugusiųjų Krikštās? Nuo kada žmogus Bažnyčioje yra laikomas suaugusiu?

Mūsų visuomenėje kūdikiu laikomas vaikas iki 7 metų amžiaus, o suaugusiu – nuo 16 metų. Romos teisėje vaiku laikoma iki 13 metų, tad ir kanonų (bažnytinė) teisė trylikametį laiko suaugusiu. Tokio amžiaus žmogus Katalikų Bažnyčioje jau gali priimti Sutvirtinimo sakramentą.

Suaugęs žmogus priima Krikštą, jau priėmęs Kristaus tikėjimą, tad čia kalbama apie vadinamąjį iniciacijos sakramentą – tapimo krikščioniu sakramentą. Išties tai vienas trijų sakramentų – Krikšto, Sutvirtinimo ir Eucharistijos – aktas. Pakrikštytas kūdikis po kelerių metų priima Komuniją, vėliau – Sutvirtinimo sakramentą. Dar, žinoma, šioje kelionėje įsiterpia Atgailos ir Sutaikinimo sakramentas. Toks tarsi krikščioniškojo brendimo ir katekizavimo laikas.

Suaugęs žmogus vienu aktu tampa krikščioniu: jis pakrikštijamas, patepamas šventąja chrizma ir tada dalyvauja Viešpaties puotoje bei maitinasi Eucharistijos valgiu. Per šituos ženklus parodoma, kas yra krikščionis – tai panardintasis Kristus mirty ir Jo prisikėlimė, tai – pateptasis Šventąja Dvasia, tai – gyvasis Kristus Kūno, kuris yra Bažnyčia, narys. Kad tai suprastų, žmogui būtinas katechumenatas, neskubus ėjimas į Krikštą, į krikščionio gyvenimą. Tarsi apsižiūrėjimas, tyrimas, bandymas praktikuoti, tada priėmimas, pasiėmimas. Kai kas sako, kad katechumenatas galėtų trukti iki 3 metų. Katechumenato laikas turi subrandinti žmogų apsispręsti: „Jėzau, Tu esi mano gyvenimo kelias“.

Natūralu, kad suaugęs žmogus turi eiti į Krikštą, pratintis prie naujo gyvenimo, pereiti nuo nekrikščioniško gyvenimo prie krikščioniško. Kelias yra ganėtinai sunkus ir ilgas, keičiasi gyvenimo būdas, tradicijos. Juk nėra visiems savaime suprantamas dalykas, pavyzdžiui, dalyvauti kas sekmadienį Mišiose, o krikščioniui tai – natūralu. Krikščionis yra tas, kuris negali be sekmadienio, kaip neseniai mums priminė ir Benediktas XVI. Yra išlikę liturginių, istorinių duomenų, pavyzdžiui, apie tai, kad Eucharistijos metu diakonas, pasibaigus žodžio liturgijai, paskelbdavo, jog visi, „kas nešventi“, turi pasišalinti, tai yra visi, kas dar nekrikščionys, palikdavo susirinkimą.

Mirties atveju katechumenas yra laidojamas kaip krikščionis, nes jis troško toks tapti ir tam tikra prasme jau yra Kristus dalis.

Remdamasis savo ilgamete praktika, ką galite pasakyti, kokias pagrindines klaidas daro žmonės, ruošdamiesi krikštyti savo vaikus?

Viena iš klaidų yra teiginys „taip radom, taip paliksim“. Šie metai yra paskelbti laisvės metais, tad raginčiau išsivaduoti iš visų tų negyvų tradicijų. Jei toji tradicija yra mirusi, man nieko nereikia, kodėl turiu jos laikytis? Reiktų, kad kiekvieną dalyką, kurį atliekame, asmeniškai išgyventume, galėtume pasakyti: „Man tai reikšminga.“ Žinotume, kodėl taip darome.

Dažniausiai žmonės sako: „Na, taip visi daro, taip mane tėvai išmokė.“ Tai yra žalinga! Vergavimas tradicijai vien dėl pragmatinių paskatų, visiškai nenorint to, kas daroma, yra žalingas pačiam krikščioniui.

Kunigai kartais pasakoja kaip anekdotą apie Krikštą, kaip tam tikrą magišką ritualą. Krikštytojas užduoda klausimą: „Ko nori iš Dievo Bažnyčios?“ Tėvai, krikštātėviai turi oficialiai patvirtinti, kad jie yra nusiteikę pakrikštyti savo vaiką. Kokie atsakymai būna į tokį paprastą klausimą? Norime sveikatos, sėkmės, laimės... Panašūs troškimai yra teisėti, tačiau Krikštās yra tikėjimo vartai į naują gyvenimą, o žmogus dažnai krikštija savo vaiką visai ne dėl tų priežasčių. Bažnyčia juk negali duoti sveikatos. Tiesa, gali melsti jos. Bažnyčia gali duoti tikėjimą, eiti drauge tikėjimo keliu.

Krikštās suprantamas kaip tokia tyki, rami, privati šeimos šventė. Tačiau Krikštās juk nėra privati, o visos Bažnyčios šventė. Reikalavimas, kad vaikas būtų krikštijamas atskirai, o geriausia – namuose, rodo, kad žmonės visai nesupranta, ką visa tai reiškia. ➡

Būti pakrikštytam – tai įeiti į bendriją, todėl Bažnyčia yra nustačiusi, kad visi tą dieną

Parapijos skelbimai

Jėzaus paaukojimas šventykloje

Vasario 2 d. švenčiama Jėzaus paaukojimo šventykloje šventė (grabnyčios), ir šioje dienoje taip pat švenčiama Pašvęstojo gyvenimo diena. Šioje dienoje prisimename visus vienuolius ir vienuoles, savo gyvenimą kokiam nors tikslui pašventusius žmones. Šioje šventėje yra laiminamos žvakės, kurios primena Krikštų priimtą įsipareigojimą.

Jei apsilankysite Pakuonio bažnyčioje, joje rasite ir palaimintas žvakes, kurias galite sau pasidovanoti. Ne visas kiek rasite, bet ir kitam dar paliekant... Turime kiekvienas turėti savo žvakę namuose – savo Krikšto žvakę, kurią ir naudojame, užsidegame švenčių ar maldos metu, liūdnume ar džiugesj. Ir jei ji baigia sudegti, nuo jos užsidekime naują ir taip turime ateičiai savo Krikšto žvakės ugnį. Jei neturite savo Krikšto žvakės, tuomet užsukite į Pakuonio bažnyčią ateinančioje savaitėje, ypač antradienį.

Taip pat rasite ir palaimintos duonos, kuri primena šv. Agotos užtarimą ir Dievo globą.

Šv. Agotos diena švenčiama vasario 5 d.

Sausio mėn. mirusieji

Pakuonio parapijoje:

1. Ona Maskvytienė, 73 metų, gyvenusi Pakuonyje.
2. Anastazija Šiugždinienė, 96 metų, gyvenusi Ukmergės r.

LIETUVOS VYSKUPŲ KONFERENCIJOS PRANEŠIMAS

2021 m. sausio 29 d. vyko nuotolinis Lietuvos vyskupų konferencijos posėdis. Į jį pakviesti kompetentingi sveikatos apsaugos specialistai pristatė dabartinę pandemijos situaciją Lietuvoje, supažindino su esminiais viruso plitimo rodikliais bei skiepijimo situacija. Vyskupai aptarė pamaldų organizavimo tvarką kitose šalyse.

Posėdžio metu konstatuota, jog sutelktų pastangų dėka Lietuvoje pasiekta situacija, nors ir gana trapi, yra pastebimai geresnė nei prieš pusantro mėnesio. Tai suteikia vilties artimoje ateityje sulaukti ir daugiau teigiamų pokyčių. Suprasdami, kad dalyvavimas bendruomeninėse religinėse apeigose yra esminis tikinčio žmogaus poreikis, vyskupai tikisi artimiausiu metu priimti sprendimą dėl laipsniško sugrįžimo prie įprasto Mišių šventimo ir rengia konkrečius šio sugrįžimo žingsnius.

Bažnyčios ganytojai dėkoja gydytojams, slaugytojams bei kitiems medicinos sistemos darbuotojams, savanoriams, kunigams, pašvęstojo gyvenimo asmenims ir visiems, pandemijos laikų konkrečiais artimo meilės darbais padedantiems tiems, kuriems šis laikas ypač sunkus. Po posėdžio išplatintame laiške tikintiesiems vyskupai drąsina pasilikti vienybėje ir viltyje, neprarandant pasitikėjimo ir šiuo metu rūpinantis savo bei kito žmogaus sveikata ir gyvybe.

Lietuvos vyskupų konferencijos informacija

⇒ krikštijami kūdikiai būtų krikštijami kartu, pabrėžiant, jog krikščioniu negali gimti, o turi tapti. Negali pasikrikštyti, o turi būti pakrikštytas. Negali tikėti vienas, bet tik per kitus ir drauge su kitais. Tikėjimą gauni ne sau, o tam, kad juo pasidalytum.

Pabaiga. Kalbino Saulena Žiugždaitė

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.